

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.185/2012/35.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2012. év december hó 4. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 9.B.1735/2011/20. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére megállapított bűncselekményt testi sértés bűntetteként [Btk. 170. § (1) bekezdés és (6) bekezdés I. fordulata] minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott börtönbüntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést 4 - 4 (négy-négy) évre enyhíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által a 2012. évi március hó 30. napjától a mai napig házi őrizetben töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja oly módon, hogy 4 (négy) nap házi őrizetben töltött idő felel meg 1 (egy) nap szabadságvesztésnek.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2012. év március hó 29. napján kelt 19.B.1735/2011/20. számú ítéletével vádlottat emberölés bűntettének kísérlete (Btk. 166. § (1) bekezdés) miatt 6 év börtönbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

Az elkövetés eszközét elkobozta, míg a további bűnjelek lefoglalását megszüntette és részben kiadni, részben megsemmisíteni rendelte azokat.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést indokolás nélkül.

Az ügyész az elsőfokú ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.159/2012/4. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta és az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Álláspontja szerint azonban a tényállás részben hiányos, ez a megalapozatlanság viszont az iratok tartalma alapján korrigálható.

Eszerint az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján pontosítandónak tartotta a sértett sérülésére vonatkozó azon tényállási részt, mely szerint a sértett az igen súlyos vérvesztésből adódóan közvetlen életveszélyes állapotba került, továbbá az ítélet 2. oldalán azon megállapítás helyett, hogy „a vádlott egy esetben, kis erővel szúrta a sértett felső teste irányába” a szakértői vélemény alapján - mely az indokolásban leírásra is került - azt kell rögzíteni, hogy legalább 2 rb. kis, legfeljebb közepes erőbehatás kapcsán keletkezett kar, illetve hasi sérülése, valamint az ítélet 3. oldalán azon megállapítás helyett, hogy „a vádlott a jobb kezében tartott késsel egy alkalommal legalább közepes erővel szúrta meg a sértettet” - szintén a szakvélemény alapján - azt kell rögzíteni, hogy közepes, esetlegesen azt meghaladó, legalább 1 rb. erőbehatás nyomán alakulhatott ki a (hát) sérülés direkt módon.

Ez utóbbi megállapítás az ítélet indokolásában szerepel, azt szintén csak át kell emelni az ítélet tényállási részébe.

Emellett szükségesnek tartotta kirekeszteni a rendőri jelentésbe foglalt terhelti nyilatkozatokat a bizonyítékok köréből, mivel a rendőri intézkedés során a megfelelő törvényi figyelmeztetések nem hangoztak el, így ezen nyilatkozatok bizonyítékként nem használhatók fel.

Mindemellett az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozottnak tartotta, okszerűnek a vádlott bűnösségére vont következtetést és törvényesnek a cselekmény minősítését.

A kiszabott büntetést törvénysértően enyhének tartotta, azonban ügyészi fellebbezés hiányában a megjelölt kiegészítések, illetve pontosítások elvégzése mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A vádlott védője a másodfokú eljárásban írásban megindokolta fellebbezését, melyet a nyilvános ülésen is fenntartott.

Eszerint a fellebbezés az elsőfokú bíróság által megállapított minősítés megváltoztatására, a cselekmény életveszélyt okozó testi sértés büntetnének minősítésére, valamint ennek megfelelően a büntetés enyhítésére irányult.

A védő részletesen elemezte a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvét, figyelembe véve, hogy melyek azok a szempontok, amelyek alapján arra vonható következtetés, hogy a vádlott szándéka nem ölésre, hanem testi sértésre irányult.

Álláspontja szerint a vádlott által használt 8 cm pengehosszúságú kés, éppen az alsó határán van annak, ami egyáltalán alkalmas lehet az élet kioltására, ezért az eszköz jellegéből kifejezetten nem következik az ölési szándék. Az egyszeri, legfeljebb közepes erővel végrehajtott szúrás sem utal arra.

A legfontosabbnak azonban a sérülés helyét és jellegét tartotta, mely szerint a fartájék, ahová a vádlott szúrt, a köztudomás szerint semmifajta életfontosságú szervet nem érint, a terheltnek olyan konkrét anatómiai ismeretei nem voltak, amely alapján számíthatnia kellett arra, hogy ezen testtájékon olyan eret talál, amely miatt életmentő orvosi beavatkozásra lesz szükség. Emiatt a vádlottnak nem állhatott szándékában az elkövetéskor az, hogy ilyen módon oltsa ki a sértett életét.

A vádlottnak a szúrást követően elhangzott fenyegetése, mely szerint a sértett, hogyha erről bárkinek beszél, akkor megöli, szintén azt jelzi, hogy a vádlottban fel sem merült, hogy a sértettnek olyan sérülést okozott, amely akár az életét is veszélyeztetheti.

Emellett kiemelte a védő, hogy a vádlott cselekményeinek indító oka a féltékenység volt, azonban a konkrét szúrást az váltotta ki, hogy a sértett vonakodott választ adni a vádlott számára nagyon fontos kérdésre, és hátat fordított neki, így a hirtelen kialakult szándék miatt is hiányzik a halálos eredmény bekövetkezésének előrelátása.

Ezen túlmenően a vádlottnak a sértetthez fűződő kapcsolata sem indokolta az ölési szándékot.

A védő arra is kitért, hogy egyébként a vádlottnak a tényállás alapján akár arra is lett volna lehetősége, hogy kioltsa a sértett életét, azonban azt meg sem kísérelte, így ez is a testi sértés irányába mutat.

A védő emellett - az enyhítő körülményekre tekintettel -, amennyiben a másodfokú bíróság a minősítésen nem változtatna, abban az esetben is a büntetése enyhítésére tett indítványt.

A vádlott az utolsó szó jogán úgy nyilatkozott, hogy megbánta a cselekmény elkövetését.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslat alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályokat az eljárásában alapvetően megtartotta, azonban a tanúkat kihallgatásuk során szükségtelenül figyelmeztette a mentő körülmény elhallgatásának következményeire, mivel 2011. év március hó 1. napjától - a 2010. évi CLXXXIII. törvény 134. § - erre már nem kell kioktatni a tanúkat.

Teljes egészében az igazságügyi orvosszakértő törvényi figyelmeztetése sem a - 2009. év október hó 1. napját követően - hatályos törvényi szabályozásnak megfelelően történt, mivel az elsőfokú bíróság a szakértőt a meghallgatása során a szakértői esküjében foglaltakra is figyelmeztette, holott ez a rendelkezés (Be. 110. § (2) bekezdés) az említett időponttal hatálytalan. Ekként a Be. 110. § (1) bekezdés szerinti hamis szakvélemény adásának a következményeire történő figyelmeztetésnek kell elhangoznia, minthogy azonban ez (is) megtörtént, természetesen a szakértő tárgyaláson tett nyilatkozata bizonyítékként értékelhető volt.

Ezen kisebb szabálysértéseknek nem volt kihatása az ügy érdemére.

A Be. 287. § (5) bekezdése szerint az elnapolt tárgyalást a tárgyalás legutóbbi részéről készült jegyzőkönyv ismertetésével kell folytatni, ha a megszakítása óta nyolc napnál hosszabb idő telt el és az ismertetést az ügyész, a vádlott, illetve a védő indítványozza. Jelen esetben a 2012. év március hó 29. napjára elnapolt tárgyaláson a korábbi jegyzőkönyv ismertetésére nem került sor, azonban azt nem rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy ezt nem indítványozták a jogosultak. Ugyancsak meg kell jegyezni, hogy az iratismertetést követően rögzíteni kell azt is jegyzőkönyvben, hogy arra vonatkozóan kérdés, észrevétel volt-e vagy sem a védő, a vádlott, illetve az ügyész részéről.

Mindezek rögzítése azért szükséges a jegyzőkönyvben, mivel ez alapján követhető nyomon, hogy az érdekeltek a jogukat (kérdés, észrevétel, indítványtétel) megfelelően gyakorolhatták-e, a védelemhez, a védekezés való jog biztosítva volt-e, a bíróság az eljárási szabályokat betartotta-e, az ügyfelderítési kötelezettségét megfelelően teljesítette-e, stb.

Jelen ügyben ezen eljárási szabálysértéseknek sem volt az ügy érdemi elbírálására kihatása, mivel ezeken túlmenően a jegyzőkönyvekből kitűnik, hogy az elsőfokú bíróság egyebekben megfelelően biztosította az említett jogokat, ezért az ítéltábla mindössze ezen jegyzőkönyvi hiányosságok felhívására szorítkozott.

Az elsőfokú bíróság részletes bizonyítást vett fel, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és a bizonyítékok értékelése is alapvetően megfelelt a büntetőeljárási törvény rendelkezéseinek, azonban helytálló a fellebbviteli főügyészségnek azon észrevétele, mely szerint az elsőfokú ítélet indokolásából ki kell rekeszteni azon részeket, amelyek a rendőri jelentésben foglalt terhelti nyilatkozatokra vonatkoztak.

Az nem kétséges, hogy a Be. 301. § rendelkezései alapján a nyomozó hatóság jelentése okirati bizonyítékként tárgyalás anyagává tehető és bizonyítékként értékelhető. Ennek során azonban fokozottan kell ügyelni a Be. 168. § (1) bekezdésében megfogalmazott azon tilalomra, mely szerint a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetve a szembesítésről jelentés nem készíthető.

Jellemzően egy bűncselekmény megtörténtét követően egyik elsődleges feladata a nyomozó hatóságnak az információszerzés, adatgyűjtés, tanúk kutatása. Ennek során általában röviden ki kell kérdezni a szóba jöhető személyeket, akik ez esetben megfelelő törvényi figyelmeztetés nélkül számolnak be olyan körülményekről, amelyek miatt később tanúkénti vagy gyanúsítottkénti kihallgatásuk szükségessé válhat. Ez a nyomozás kezdeti szakaszára jellemző, de később is előfordulhat bármilyen rendkívüli esemény, amit jelentésbe kell foglalnia a hatóságnak. Nyilván ez csak egy területe a rendőri jelentéseknek, de a jelentőségük adott esetben annál nagyobb lehet a későbbi eljárás folyamán, mivel számos esetben fordul elő, hogy a rendőri jelentésben szereplő információkat utóbb, a kihallgatás során máshogy adja elő a kihallgatott személy, stb. Mivel a jelentések felvételekor, az információgyűjtéskor nem történik meg a megfelelő kioktatása a meghallgatott személynek - jelen esetben a vádlottnak - így nincs módja a nyilatkozatot elolvasni, ellenőrizni, aláírni, stb., így alapvető eljárási jogait nem gyakorolhatja. Nyilván egyebek mellett ez az oka annak, hogy a Be. 168. § (1) bekezdésében foglalt tiltó rendelkezés megszületett, amely azonban nem jelenti azt, hogy az ilyen információkat tartalmazó rendőri jelentés automatikusan, vagy teljes egészében jogszabályba ütköző lenne. Ekként nem kizárt az sem, hogy a későbbiekben a kihallgatott személy a rendőri jelentésbe foglalt egy-két mondatos információt a saját nyilatkozatának ismerje el és az abban foglaltakat fenntartsa.

Ellenben nem szolgálhat adott esetben terhelő bizonyítékként, a súlyosabb minősítést megalapozó érvként a rendőri jelentésben foglalt azon terhelő nyilatkozat, mely ellentmond a későbbi vádlotti vallomásban foglaltaknak.

Jelen ügyben az elsőfokú bíróság ezt nem vette figyelembe, így az ítéletének indokolásában a 8., 11. és 12. oldalon leírt, rendőri jelentésbe foglalt azon, saját magát terhelő vádlotti kijelentés, hogy „megöllek, te geci”, majd ezt követően az, hogy 2-3 alkalommal felsőtesten szúrta a sértettet, a terhelő bizonyítékok köréből mellőzendő.

Megjegyzi az ítélőtábla, hogy ezen jelentésbe foglalt kijelentésre vonatkozóan az elsőfokú bíróság sem a vádlotthoz, sem a sértetthez kérdést nem intézett. Az pedig, hogy 2-3 alkalommal felsőtesten szúrta a sértettet, nyilvánvalóan ellentmond az objektív bizonyítékoknak.

Egyébként amellet, hogy az elsőfokú bíróság ezen - rendőri jelentésben rögzített - információkat az indokolás szerint a vádlott terhére értékelte, a tényállásában mégsem rögzítette azokat.

Ezen terhelő bizonyítékok kirekesztése mellett is az elsőfokú bíróság a mérlegeléséről megfelelően és részletesen számot adott, indokolási kötelezettségének eleget tett.

A vádlott az eljárás során a cselekmény elkövetését lényegében beismerte, a védekezése alapvetően arra irányult, hogy nem ölési szándék vezette, illetve részben a cselekvőségének súlyát igyekezett kisebbíteni. Ehhez képest a sértetti vallomás alapvetően következetes volt és jelentős részében egyező is a vádlotti vallomással, amely sértetti vallomást a további tanúvallomások, a szakértői vélemények és az egyéb okirati bizonyítékok is alátámasztottak. Az igazságügyi orvosszakértő a tárgyaláson a sértett kar, illetve hasi sérülésére vonatkozó előadását elfogadhatónak tartotta, és akként nyilatkozott, hogy a kérdéses sérülések egyetlen szúrás következtében is létrejöhetnek.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság túlnyomó részében megalapozott tényállást állapított meg, amely kisebb mértékben hiányos maradt, azonban a helyes tényállás az iratok tartalma alapján megállapítható, ekként az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontja alapján azt az alábbiak szerint kiegészítette, illetve pontosította:

- A vádlottnak egy kiskorú gyermeke van, aki 2004. év március hó 27. napján született, a gyermek az édesanyjával él, a vádlott az eltartásához hozzájárul (a vádlott vallomása alapján).
- A vádlott diszharmonikus személyiségadottságai személyiségzavar szintűek, disszociális személyiség, azonban személyiségzavara nem éri el a kóros elmeállapot szintjét, ezért korlátozó tényezőként nem vehető figyelembe. Egyebekben sem a cselekmény elkövetésének időpontjában, sem jelenleg nem szenved az elmeműködés olyan állapotában, amely képtelenné tette vagy korlátozta volna a cselekménye a következményeinek felismerésében vagy abban, hogy ezen felismerésnek megfelelően cselekedjék (az igazságügyi elmeorvosszakértői vélemény alapján, az elsőfokú ítélet indokolásából - 9. oldal - átemelve a tényállásba, mivel ezen szakértői megállapítások a tényállás részét képezik).
- A vádlott a cselekmény elkövetésének idején alkohol és kábítószer befolyása alatt állt (az igazságügyi toxikológiai szakvélemény és orvosszakértői vélemény alapján az elsőfokú ítélet indokolásából - 9. oldal - átemelve a tényállásba, mivel ezen szakértői megállapítások a tényállás részét képezik).

A fellebbviteli főügyészség által az átiratban indítványozott további pontosítások szükségtelenek voltak, tekintettel arra, hogy azon körben az elsőfokú bíróság tényállása megalapozott, így további pontosításra, kiegészítésre nem szorult.

Ekként a tényállásban megfelelően rögzítette azt az elsőfokú bíróság, hogy a sértett az igen súlyos vérvesztésből adódóan életveszélyes állapotba került, tekintettel arra, hogy az Országos Igazságügyi Orvostani Intézet 16. számú módszertani

levele (a testi sérülések és egészségkárosodások igazságügyi orvosszakértői véleményezéséről) VI. pontja szerinti terminológia - az adott körben - életveszélyes és közvetett életveszélyes sérüléseket különböztet meg, azaz az életveszélyesnek írt sérülés a közvetlen jelző nélkül is ezt jelenti.

A tényállás azon megállapítása, hogy a vádlott egy esetben kis erővel szúrta a sértett felsőteste irányába, csak látszólag mond ellent az igazságügyi orvosszakértői véleményben foglaltaknak, mivel a tárgyaláson az igazságügyi orvosszakértő a sértett erre vonatkozó vallomását elfogadhatónak tartotta, és akként nyilatkozott, hogy létrejöhetnek a kérdéses sérülések a sértett által előadottak szerint is.

Mivel a sértett vallomása következetes volt, arra az elsőfokú bíróság a tényállását alapította, így e vonatkozásban sem volt oka az elsőfokú bíróságnak eltérő tényállást megállapítania, függetlenül attól, hogy a nyomozás során az igazságügyi orvosszakértő valóban 2 rb. erőbehatást valószínűsített ezen sérülések tekintetében.

Az ítélet indokolásának 8. oldalán az elsőfokú bíróság rögzítette is az orvosszakértőnek a tárgyaláson ezzel kapcsolatban tett nyilatkozatát.

Ugyancsak helyes azon tényállási rész, mely szerint a vádlott a jobb kezében tartott késsel egy alkalommal, legalább közepes erővel szúrta meg a sértettet, mivel az kétség kívül egyidejűleg tartalmazza azt, hogy közepes vagy esetlegesen azt meghaladó erőbehatás nyomán alakulhatott ki a sérülés, ahogyan azt az igazságügyi orvosszakértő rögzítette a szakvéleményében.

Megjegyzi az ítélőtábla, hogy a Be. 4. § (2) bekezdésében rögzített azon törvényi alapelvnek, mely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére, egyértelműen azon megállapítás felel meg, amelyet az elsőfokú bíróság rögzített a tényállásában (legalább közepes erő).

Mindezen kiegészítéssel, illetve pontosítással az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért másodfokú felülbírálat alapját képezi.

A Fővárosi Törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, azonban tévedett a cselekmény minősítését illetően.

A cselekmény jogi minősítését támadó védelmi fellebbezés az alábbiak szerint megalapozott:

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásában részletesen foglalkozott a vádlott által elkövetett cselekmény minősítésének kérdése kapcsán a Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelve és a bírósági gyakorlat által is figyelembe veendő szempontok vizsgálatával, tekintettel arra - ahogyan az a védő beadványában is szerepelt - hogy az emberölés bűntettének kísérlete és az életveszélyt okozó testi sértés bűntettének az elhatárolása alapvetően az elkövető tudattartalma alapján történhet.

Az nem kétséges, hogy a vádlott az élet kioltására alkalmas eszközzel 8,5 cm pengehosszúságú késsel követte el a cselekményt.

A védő erre vonatkozó, ezt megkérdőjelező érvelése nem helytálló, mivel az általa hivatkozott 8 centiméteres pengehosszúság a közbiztonságra különösen veszélyes eszközök meghatározásánál irányadó és az ezzel kapcsolatos szabálysértésre vonatkozik, nem az élet kioltására való alkalmasságra (Sztv. 152. a közbiztonságra különösen veszélyes eszközzel kapcsolatos szabálysértés, 198. § és a 175/2003. (X.23.) Korm. Rendelet a közbiztonságra különösen veszélyes eszközökről, melléklet). A Legfelsőbb Bíróság 15. számú irányelvének a I/2/a. pontjában az elkövetéskori tudattartalom, a szándék jellegének helyes megítélésére, példalódzó jelleggel említettek, mely szerint vannak olyan eszközök, amelyek megfelelő erővel, irányítottsággal alkalmazva - jellegüknél fogva - általában az emberölésre irányuló szándék fennforgására engednek következtetni, így például a nagy pengehosszúságú kés, nem jelenti azt, hogy rövidebb pengehosszúságú késsel ne lenne kioltható az emberi élet, illetve ne lehetne az egyéb körülményekre figyelemmel okszerű következtetést vonni az ölési szándékra.

Ebből következően az is helytálló megállapítás, hogy egy ilyen eszközzel, a közepes erővel végrehajtott szúrás alkalmas lehet az élet kioltására.

Ellenben nem értett egyet az ítéltábla a törvényszéknek a sérülés helyéből és jellegéből levont következtetéssel. Ugyanis a sérülés helye és jellege - az ítélezési gyakorlat szerint - alapvetően az életfontosságú szervek veszélyeztetése esetén ad csak következtetési alapot az eshetőleges ölési szándék megállapítására (fej, nyak, felsőtest, stb.)

Ehhez képest a fartájék, mint támadott testrész a mindennapi életben nem tekintendő életveszélyesnek ítélt és tudott testtájéknak. Ekként nem köztudomású és a vádlott iskolázottsága (általános iskolai végzettség) mellett sem tudható, hogy a farizmon áthatoló szúrás milyen ereket (felső farverőér és visszér) sért(het), amelyek sérülése esetén a halálos eredmény bekövetkezhet. A far, fartájék ezért nem tekintendő köztudottan életfontosságú szervnek, így tudattartalom hiányában általánosságban nem is értékelhető az azt célzó egyszeri szúrás, az emberi élet kioltására irányuló támadásként. Annak megállapításához további feltételek fennállása szükséges.

Az elkövetés összes körülményét figyelembe véve az élet kioltására alkalmas eszköz használata jelen esetben éppen ezen súlyosabb minősítés megállapítása ellen ható tényező volt. Amennyiben ugyanis a vádlottat valóban ölési szándék vezeti, a szúrás végrehajtásakor módja lett volna életfontosságú szervek irányába szúrnia, akár többször is, figyelemmel arra, hogy a támadása váratlan volt, a sértettet hátulról érte, így nem volt lehetősége védekezni sem azzal szemben. Mivel azonban ez nem történt meg, így az eszköz jellegéből és a szúrás erejéből sem lehet többre következtetni a testi sértés szándékánál.

Lényegében ezt támasztják alá a vádlottnak az elkövetést követően elhangzott fenyegető kijelentései is, amelyek valóban arra utalnak - ahogyan arra a védő is hivatkozott a beadványában -, hogy a vádlottban nem merült fel az, hogy a

sértettnek olyan súlyos sérülést okozott, amely az életét is veszélyeztetheti. Ez a fenyegetés a sértett jövőbeni megöléséről stb. szólt, arra az esetre, ha a jelen bűncselekményt felfedné más előtt.

A rendőri jelentésben szereplő, az elkövetés alatti, ölésre vonatkozó vádlotti kijelentés a fentebb írtak alapján bizonyítékként nem értékelhető. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy ilyen elkövetési körülmények mellett, még ezen kijelentések megállapíthatósága esetén sem lehetne feltétlenül ölési szándékra következtetni, mint ahogyan a ténylegesen történtek tükrében a telefonon történő fenyegetésekből sem.

Az első, csekély sérülést okozó szúrásból sem vonható következtetés az emberölés büntetnének kísérletére, mivel azt követően a sértett még hivatalos ügyintézés végett, nem a vádlott elől menekülve, bement az önkormányzat épületébe, ahol senkitől sem kért segítséget, a vádlott pedig megvárta őt, így folytatva a vitájukat, amelyet követett a kérdéses szúrás. Ebből, illetve a vádlott és a sértett korábbi viszonyából sem következik az emberölésre irányuló szándék.

Ki kell még emelni, hogy a vádlott (lényegében) beismerő vallomása szerint sem akarta a sértettet megölni.

Mindezek alapján a vádlott cselekményét nem lehet emberölés büntette kísérleteként értékelni, mivel a vádlott tudatában fel sem merült, hogy a sértett fartájékon szúrása a halálát is okozhatja, szándéka kizárólag testi sértésre irányult. Ezért a cselekmény minősítése helyesen életveszélyt okozó testi sértés büntette, a vádlottat az eredmény tekintetében hanyag gondatlanság (negligencia) terheli.

A minősítés megváltoztatására tekintettel, az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából a vádlott ölési szándékát megállapító részeket mellőzi.

A bűncselekmény minősítésének megváltoztatására tekintettel eredményes volt a büntetés enyhítésére irányuló védelmi fellebbezés is.

Az elsőfokú bíróság alapvetően helyesen számba vette a bűnösségi körülményeket, azonban az eltérő minősítés ezekre is kihatással volt.

Ekként értelemszerűen mellőzni kell a kísérletre történő utalást, ellenben az eredményt illetően figyelembe kell venni, hogy a gondatlanság enyhébb formája, azaz a hanyag gondatlanság volt a vádlott terhére róható. Mivel a vádlott a testi sértésre irányuló szándékát elismerte, így a beismerő vallomása nagyobb súlyú és bűnösségre is kiterjedő, így annak nyomatéka a büntetés kiszabásakor jelentősebb, mint volt az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint. Ellenben fel kell sorolni a súlyosító körülmények között azt, hogy a vádlott ittas, bódult állapotban követte el a bűncselekményt.

Ilyen bűnösségi körülmények mellett, figyelembe véve azt, hogy a büntetési tétel öt évtől tizenöt évig terjedő szabadságvesztés helyett, kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, az ítélőtábla lehetőséget látott az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítésére.

Az így kiszabott büntetés mértéke megfelel a cselekmény tárgyi súlyának és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességnek is.
Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. §-a alapján részben megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Btk. 99. § (1) és (3) bekezdése alapján beszámította az elsőfokú ítélet kihirdetését követően a vádlott által házi őrizetben eltöltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe, akként hogy négy nap házi őrizetben töltött idő felel meg egy nap szabadságvesztésnek.

Budapest, 2012. év december hó 4. napján

. Rédei Géza s.k.. Bartkó Levente s.k.. Mató Ágnes s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 9.B.1735/2011/20. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.185/2012/35. számú ítéletében írt változtatások mellett vádlottal szemben jogerőre emelkedett és végrehajtható.

, 2012. év december hó 4. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: